

Voor wie recht zetten
wat krom
stond.

INHOUDSOPGAVE

04. Zeg mijn voet wat het moet doen.
06. Ze gaat ooit appels plukken.
09. Wat van hout in grond en aarde.
10. Niemand bleef voor altijd weg.
12. Kusgevecht.
14. Geen wet die zich verzet.
16. Alzheimer dingen.
18. Dag blad. Dag plant. Dag mam.
21. Voor wie dat wil.
22. Aan de rand van je religie.
24. Bloss door de bomen.
26. Dit kun je niet uitproberen.
28. Het blijft niet liggen.
30. Doe je dat voor mij.
32. Er is geen gat naar de buitenkant.
34. Het matras waarop ik geboren ben.
37. Geloof maar dat het altijd beter is.
38. 2000 km van Bathurst.
40. Hij ligt nog te zwaar op de maag.
42. Het had maar een gevolg.

44. Te rauw voor jou.
46. Kaboutertranen.
48. Ik wil je beleefd.
50. Wanneer haal ik mijn moeder in.
52. In een wand zonder rand.
54. Leer me het verschil.
56. Het spook met de geest van de maan.
58. Kroelen in een bloembed.
60. De kracht van mijn eigen armen.
62. Hij zet zijn bril af om dubbel te zien.
64. Achter elke deurklink ligt hetzelfde kind.
66. Maar ze at met mes en vork.
68. Een leer waarin niets volstaat.
70. Alle hoeden die we wilden opdoen.
72. Glazen stolp over het weiland.
74. Eidooier.
76. Een getal zonder waarde.
78. Soms ben ik dood al voordat ik gestorven ben.
80. Het ging toch al gebeuren.
82. Monoloog met een pak melk.
84. Heimwee naar gebrekkig zijn.

ZEG MIJN VOET WAT HET MOET DOEN

Hier is iets voorgevallen
wat nooit gemogen had. Hier ligt
mijn natte vlinder.

Ze is niet meer
en ik blijf dingen doen
die ik niet kan.

Ik doe het nog een keer,
veeg de vleugels bij elkaar en
wacht

op iets dat leven wil.
Maar elke nieuwe nacht baar ik
mijn kindje

een dag later.
Elke nieuwe morgen
wacht mijn laatste ochtend

af.
Help me toch.
Mijn voeten

hebben richting nodig
om van dit lichaam
weg te lopen.

Ik doe het weer. Ik doe opnieuw
wat ik niet kan. Ik
kan niet

anders. Hoe ver ik ook van water ben;
ik draag
in mij

een meer.

ZE GAAT OOIT APPELS PLUKKEN

De onmacht om een appel
terug te groeien
aan haar tak

is hetzelfde als een kind
te leren lijden
vanuit een kerkbank.

Het doet geen pijn
de bijbel te lezen.
Je neemt er thee bij en een

plakje cake.
Mamma wacht thuis.
Knus onder de deken snikt het

vlees niet
aan het kruis.
De nagels in haar zak zijn

nu nog
om te lakken, spijkers
in haar handen

voor de boomhut tussen de takken.
Ze tekent lieve fantasieën
op het papier van een

stokoud bos,
maar hoe je ook probeert
haar op te vangen

voor de val. Ooit
laat de vrucht haar stamboom los en
niemand

is er
van tevoren
klaar voor.

WAT VAN HOUT IN GROND EN AARDE

Mamma, laat je bos los.
Steek je haar in brand.
Schrijf met de kool van elke pluk,

elke
gespleten punt
hoe alles stil

valt.
Kras in de stammen.
Leg het vermogen weg om af te pakken

wat ik heb nog, mam.
Het hout rookt al.
Laat je regen vallen.

Houd je potlood vast.
Desnoods
met je tanden,

want het gaat niet met je
trillende handen.
Als je de hoek om slaat, dan

knakken ze,
de planten en de bomen.
Ik waarschuwde het woud.

Je rust te zacht
op de ondergronden.
Ik kan de brand zien

in de droge takken,
maar je huilt niet,
nee.

Je huilt niet, mam.
Dit dorre land
heeft je tranen nodig,

maar je weigert
uit je wolk
te stappen.